

Analyse af Ole Sarvigs digt ”Drømmekærne”
Af Kasper Støvring, 1.5.2020, www.kulturkritik.dk

Det er vigtigt at have opmærksomheden rettet mod noget af det fineste, vi har, f.eks. litteraturen. I dette tilfælde lyrikken. Vi skal derfor se på den danske lyriker Ole Sarvigs digt ”Drømmekærne”.

Al litteratur er skrevet på et bestemt tidspunkt, det siger sig selv. Nogle værker overskrider sin tid, imens andre er bundet til sin. Men fælles for al litteratur er, at et værk vil være præget af sin tid. Således også Sarvigs lille digt, der udkom i samlingen *Grønne digte* fra 1943. Det viser sig nemlig, at tiden har betydning for digtets budskab. Men mere om det til sidst.

Drømmekærne

Lyse kærne
i din avnekaabe,

Ridder *Georg*
i dit panser,

klingende haard,
fuld af frost
var din hjælm
og din kappe,

- saa kom sommer
med sit grønne træ!

Det er altid en god ide at begynde en analyse med begyndelsen – med titlen. Her viser det sig, hvilken *metaforik*, altså billeddannelse, digtet arbejder med. Nemlig naturens, nærmere bestemt kernens, kornets eller vækstkimets. Kimet er et velkendt symbol på genopstandelse, forvandling, frugtbarhed og forløsning, hvis ikke ligefrem miraklet. Kimet plantes i jorden i efteråret, overvinter for så at spire i foråret og blomstre i sommeren. Den grønne plante kan dermed, som hveden eller æbletræet, høstes og mætte de sultende.

Der kan også udskilles et *forløb*, der har tæt sammenhæng med vækstmetaforikken. Vi går fra beskrivelsen af den lysende kerne (strofe et og to) over frosten (strofe 3) til blomstringen om sommeren (strofe fire). Hvor de tre første strofer foregår i fortiden, udtrykker den sidste strofe en tid, der ligger fremtidig i forhold til de forudgående. Digtet ender altså med frugtbarhed, med det grønne træ, og udtrykker, med udråbstegnet, en umiddelbar glæde over miraklet.

Men digtet gør noget mere. Det drager en parallel mellem naturens og menneskets verden. Den første og anden strofe indbyder os til at sammenligne kernen med ridder Georg; som den første er beskyttet af sin avne – den tynde skal – er den anden beskyttet af sit panser. Digtet henviser til legenden om den tapre og dydige ridder Georg, der slog den menneskeædende drage ihjel. Vi kender også figuren som den kristne martyr Skt. Georg.

Vi kan nu forsøge os med en samlet tolkning af Sarvigs digt. Som kernen, der overlever vinterens frost – overvintrer i sin beskyttende skal – for siden at blomstre, skal også mennesket overleve tidens frost og forløses med vinterens ophør. I mennesket lever kernen og drømmen om bedre tider, der skal komme. Kernen er menneskets sjæl eller dets ånd, og er den tilstrækkelig beskyttet, vil den ikke tage skade af frosten; ånden er en essens, der er upåvirket af historiens gang og de ydre faktorer, selv om de er nok så truende.

Digtet er skrevet under nazisternes besættelse. Budskabet er, at vi, der lever i tidens frost, udsat for fjendens overmagt, vil gå usårlige ud af krisen, hvis vi er tapre som ridder Georg. For den frost, den trussel, der omtales i strofe 3, når kun ind i det omgivende lag, i pansret. Digtet udtrykker med sit organiske væksttema et cyklisk forløb. Og med sit budskab om at leve igennem tidens hårde prøvelser og afvente den kommende forløsning, udtrykker digtet et, ja, lysegrønt håb i en mørk tid. Vækstkimet kan ikke slås ihjel.

Det budskab er næppe tidsbundet.